

det er Noget, der kan hødes paa ved den endelige Redaktion af Lovforslaget. Derimod har det undret mig Noget at høre de Indvendinger, der dels af den høitærede Minister, dels af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds bleve rettede imod de to Mars. Gjennemsnitskurs. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at der kan være nogen stor Fare ved at gjøre denne Indrømmelse, naar den, saaledes som det er stet her i Udvalgets Forslag, indskrænkes til Obligationer. Ganste vist er det saa, at det, som det kommer an paa at faae at vide, naturligtvis er, hvorledes Sparekassen vilde være stillet, naar den skulde realisere, men det er jo ogsaa saa, at Sparekassen ikke i Virkeligheden skal realisere, men at denne Bærdiansættelse kan faae Betydning derved, at det efter den kan blive at bestemme, om Sparekassen skal gjøre op, at altsaa Spørgsmaalet om Konkurs, kan blive afhængigt deraf. Hvis det nu forholdt sig, som den ærede Minister mente, at Loven maatte forstaaes saaledes, at vedkommende Nævn eller Sparekasseinspektøren maatte se bort fra Bestemmelsen i § 4 og tage et selvstændigt Skjøn over Sparekassens Bærdier, da havde dette Spørgsmaal slet ingen Betydning; men det har unegtelig ikke været min Mening. Jeg har den Tro, at man med Hensyn til disse Obligationer uden Fare kan lade denne Gjennemsnitskurs være en Norm ogsaa ved Spørgsmaalet om Konkurs. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at der i Virkeligheden er nogen Forskjel imellem det Tilfælde, at Sparekassens Underbalance hidrører fra uheldige Spekulationer, fra Tab, som man kan sige, at en vel bestyret Sparekasse ikke burde have paadraget sig, og det Tilfælde, at Underbalancen hidrører fra en af disse almindelige Bevægelser i Konjunkturerne, som ogsaa de bedst sikrede Papirer ere underkastede. Naar det altsaa er Obligationer, som Sparekassen havde havt i længere Tid, da vilde det ikke forekomme mig urigtigt, om man tog en saadan Gjennemsnitskurs og sagde, at den er vedkommende Dokumentets virkelige Værdi; i dette Øieblik staaer det en Del lavere, men om nogen Tid kan det maaske staa en Del høiere. I Henseende til disse Svvingninger burde man ikke binde Sparekasserne. Det har været min og, jeg tror, ogsaa Udvalgets Opfattelse, og, hvis Ministeren skulde lægge særlig Vægt paa, at det altid blev et selvstændigt Skjøn, en Slags ny selvstændig Bærdiansættelse, der blev Grundlaget for Bestemmelsen om Konkurs, maatte det vistnok udtrykkes noget bestemtere i Konkurs-

paragrafen. Thi naar denne Paragraf henviser til Bærdiansættelsen i § 4, da ser jeg ikke rettere, end at Sparekasseinspektøren og Nævnet vilde være bundne derved. Hvis man kommer dertil, kunde det sse saaledes, at det i Spidsen af § 4 blev sagt, at alle Sparekassernes Papirer skulle sættes efter et Skjøn, og man derefter tilføiede den anden Bærdiansættelse dels efter Kurser, dels efter Indkjøbspris og de andre Bestemmelser, som § 4 indeholder. Det tror jeg, bliver nødvendigt, hvis man kommer til den Opfattelse. Det er imidlertid Noget, som sagtens uden Vanskelighed vil kunne blive ordnet mellem 2den og 3die Behandling. Det Samme gælder om det Punkt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) fremhævede, at 2 Maaneders Respit til Regnskabet's Afslæggelse skulde være for kort, og at der i Stedet derfor bør sættes 3 Maanedes, ligesom ogsaa Sæmningen om de 2 Medlemmer, som Ministeren skulde udnævne, og det 3die, han skulde tilforordne som Formand, uden stor Vanskelighed vil kunne forandres derhen, at Ministeren udnævner 3 Medlemmer og deraf vælges et til Formand. Naar den ærede Minister mente, at det vilde være rigtigst, at Begyndelsen af § 8 nævnte ogsaa andre Tilfælde, i hvilke man kunde erklære en Sparekasse for fallit, end de, at Underbalancen fremgaar af Regnskabet eller af Sparekasseinspektørens Undersøgelse, da er det sikkert nok, at Udvalget ikke har ment, at det skulde være de to eneste Veie, ad hvilke man kunde komme til Kundskab om en Sparekasses Underbalance. Men paa den anden Side har der virkelig ligget en Lænke deri, at man har nævnt Inspektørens stedlige Undersøgelse som et særligt Tilfælde. Det har nemlig været min Mening, at hvor Underbalancen ikke fremgaar af Sparekassens Regnskab, skulde denne ikke kunne bringes under Konkurs uden efter en af Inspektøren paa Stedet foretagen Undersøgelse. Naar Inspektøren paa Grund af Nygter eller visse Forhold ved en Sparekasse, paa Grund af Oplysninger, i han ad anden Veie skulde have faaet om en Sparekasses Tilstand, ansaa den for insolvent, skulde han, mener jeg, dog ikke kunne stride ind imod den uden efter en stedb. personlig Undersøgelse. Altsaa medens jeg slet ikke kan have Noget imod, at der ved Siden af de nævnte Tilfælde tilføies et almindeligt Udtryk som „andre Tilfælde“, vil jeg dog nok holde paa, at det antydes, at Sparekasseinspektøren maa være mødt paa Stedet. Det forekommer mig at være den